

[Arne Melchior]

kun plads til ét socialistisk parti af nogenlunde størrelse i dette land. Han kunne lige leve med nogle små nogle ude i marginen, som ikke har nogen særlig betydning, men et andet socialistisk parti, der nærmer sig en vis størrelse, som man vist roligt kan sige om SF, eller har opnået den, kan statsministeren, kan socialdemokratiet ikke leve med. Ja men så har vi i og for sig fælles formål, hr. statsminister. Jeg har i formiddags klart sagt, som vi ofte har sagt det, at vi ser gerne SFs indflydelse decimeret, forringet betydeligt. Det ønsker statsministeren altså også, det har SF fået besked på i dag. Så ved jeg ikke, om der kommer nogle amoriner ud af det.

Statsministeren plejede i gamle dage at sige, at der er ingen opposition. I dag: der er ingen alternativer. Jeg tillader mig, uden at jeg har fået mandat til det, at sige, at dette alternativ, som der nu har været talt om et halvt år, består, og det ville også være tragisk for folkestyret som sådant – det er både en principiel og en aktuell bemærkning – hvis ikke der var et alternativ; selvfølgelig er det der.

Med statsministerens ord til SF er det også blevet bevist og understreget, at arbejdsministeren i middags var langt ude, når han gav mig beskyldninger i hovedet for at bruge politisk taktik. Hvad er det andet end taktik over for SF, statsministeren i dag har demonstreret? Hvorfor skal arbejdsministeren så stå her og tillade sig at bebrejde os andre, at vi benytter os af relevant og sober politisk taktik? Jeg har været i patentdirektoratet i middagspausen og har fået at vide dér, at arbejdsministeren ikke kan få udtaget det patent, han ønsker at have på motiver og metoder. Jeg synes, man skal holde op med at mistænkeliggøre hinandens motiver. Man kan diskutere og være uenige om metoderne, men lad os respektere hinandens motiver.

Hr. Camre stillede mig det spørgsmål, hvilken stabilitet jeg mener at kunne tilsiige. Vil hr. Camre erindre, at jeg helt klart allerede i middags sagde, at det naturligvis drejer sig om en relativ stabilitet, nemlig den højest opnåelige i en foranderlig verden, hvor der hele tiden udefra kommer ting, som vi ikke kan ændre på, men som vi må indrette os efter? Jeg har også sagt til hr. Camre, hvad det var, jeg ville. Det, jeg ville, var i og for sig det modsatte af det, statsministeren sluttede sin tale med kl. 18 her, da statsministeren

talte om de perspektiver, der ligger på lidt længere sigt – det vil altså sige et år og halvandet år frem i tiden – i regeringens planer og i skatte- og afgiftsministerens meddelelser. Det er det perspektiv, der giver ustabilitet, uro, frygt hos og umulighed for borgere, for familier, for erhvervsvirksomheder og organisationer til at disponere, at vide, om de skal købe, om de skal sælge, om de skal bygge, om de skal igangsætte, og om de skal spare op, for de kender ikke betingelserne. Det er den form for stabilitet, jeg taler om. Jeg må sige, at de perspektiver, statsministeren henviste til, gør os frygtssomme.

Derfor er den indstilling, vi har, politisk, den er taktisk, og den tager nøjagtig det samme samfundshensyn, som noget andet parti eller noget andet medlem af dette ting kan påberåbe sig.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der er en enkelt bemærkning fra statsministeren, jeg faldt over. Statsministeren sagde, at der altid havde været et borgerligt flertal, og at socialdemokratiet altid, når socialdemokratiet skulle regere, måtte have et borgerligt parti med. Her må jeg nok erindre statsministeren om, hvis jeg ellers husker min historie ret, at i 1966 var der da vist et såkaldt arbejderflertal. At det ikke faldt så heldigt ud, er en anden side af sagen, netop fordi statsministeren – ganske vist en anden dengang – ønskede at føre den indkomstpolitik, som statsministeren nu også fremførte som noget nødvendigt i fremtidens politik, men som SF dengang – eller nogle af dem – sagde nej til, og som de i dag også – måske kun nogle af dem – siger nej til. Og hvis jeg ikke husker helt forkert, var der vel også et tilsyneladende arbejderflertal i 1971, så da kunne man også gøre, hvad man ville, uden at spørge et borgerligt parti.

Dér må vi selvfølgelig sige: hvorfor gjorde man så ikke det, man havde mulighed for at gøre? Ja men simpelt hen fordi socialdemokratiet ikke – det har jeg snart sagt i mange år – er et reelt socialistisk parti – heldigvis. Det viser sig ved, at det er lige så, havde jeg nær sagt, ligusterbetændt som vi andre. Det holder jo på den private ejendomsret lige så vel som alle andre i den såkaldte anden lejr. Fri mig vel, hvis jeg skulle træde over ligusterhækken uanset partifarve! Og hvis jeg